

ZRZKA V NESNÁZÍCH

RADKA ZADINOVÁ

C PRESS

Zrzka v nesnázích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová
Zrzka v nesnázích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZRZKA V NESNÁZÍCH

RADKA ZADINOVÁ

 P R E S S

1. KAPITOLA

ZRZKA SE STĚHUJE

Jsem úplně obyčejná, víte jak. Prostě téměř desetiletá holka, která se od ostatních moc neliší. Ale někdy si myslím, že jsem výjimečná. Možná si to myslím, protože nemám jen jeden domov, ale hned dva. No jasně, vím, že takových je nás víc. Nejsem sama, koho to postihlo. Rozvod.

To slovo jsem ještě nedávno ani neznala. Celkem spokojeně jsem si žila s mámou, tátou a babičkou v našem domku na kraji malého města. Měli jsme se tam moc hezky. Nepřipadalo mi, že bych na tom chtěla cokoliiv měnit, ale...

Prostě se to stalo.

Rodiče se nikdy nehádali, takže to byl docela šok. Myslela jsem si, že něco takového se děje jiným, ale mně ne. Jenže teď se to dělo. Mně, nám všem.

Byla jsem zmatená, protože jsem tomu nerozuměla. Najednou jsem měla bydlet týden s maminkou a týden s tátou – někde jinde.

Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet. A bála jsem se.

Taky byste se báli. Vždyť bylo najednou všechno jinak!

Maminka brečela, když táta odcházel, a já jsem brečela taky. Když se na konci cesty naposledy ohlédl, poznala jsem, že až na něj neuvidíme, rozbrečí se i on.

Proč se tohle děje? Chápete to?

Protože já tomu nerozumím.

Milovali mě oba – a pořád mi to říkali. Asi abych na to nezapomněla.

I já jsem je milovala. Nechtěla jsem se dívat, jak jeden z nich odchází.

Jmenuju se Klárka. To jméno mi vybíral táta. Líbí se mi. Ale ještě víc se mi líbí, když mi říká Zrzka.

Mám zelené oči a zrzavé, dlouhé vlasy. Jsem pihatá, ale není to tak moc vidět. Prostě zrzka.

No a teď žiju týden ve městě s maminkou, jejím novým přítelem a malým, nevlastním bráchou – a týden s tátou na vesnici kousek od našeho města. Někdy je to fajn, ale někdy mě to štve.

Proč je život tak složitéj?

Ale víte co? Časem si prostě zvyknete.

Na všechno...

Viděla jsem ten dům už dřív, protože mě sem táta už párkrát vzal. Jenže teď to najednou bylo víc skutečné. Teď jsem tu měla bydlet. Jen já a táta. Jako trosečník a jeho věrný Pátek.

Táta mi tak trošku jako trosečník připadal. Když se někdy hodně dlouho neholil, byl zarostlý úplně stejně jako Tom Hanks v tom filmu – víte v kterém, že jo? Já jsem ho viděla mockrát. Hlavně v poslední době.

Vždycky si představuju tátů, když se na to dívám, a je mi těžko u srdce, protože on je taky sám. I když má mě.

Je dokonce i stejně šedivý. No, možná i víc. Když mi dává pusku na dobrou noc, jeho vousy mě škrábou na tváři. A já vím, že můžu klidně usnout, protože táta tu je se mnou. A vždycky bude.

Stejně jako maminka v našem starém domě.

Jenže teď jsem tady.

Stojím v předsíni se svým malým batůžkem v ruce a rozhlížím se kolem sebe. Ještě pořád to tu vypadá spíš jako staveniště než jako skutečný domov. No, aspoň nemusíme tolik uklízet.

Taky tak neradi uklízíte?

Já to úplně nesnáším. Mnohem raději něco vyrábím. Nebo maluju. Nebo vymýšlím. Každou chvíli mě baví něco jiného. Táta tvrdí, že u ničeho dlouho nevydržím, ale to není pravda. Jen mě láká spousta věcí, které bych chtěla vyzkoušet.

Zrovna teď bych mnohem radši šla na hřiště kousek od našeho baráku. Mají tam trampolínu. Už jste někdy skákali na trampolíně?

Že se ptám...

Jenže to nejde. Sotva jsme přijeli. Táta mi tu všechno ukazuje. Kde budeme spát, kde je koupelna. Všechno už vlastně vím, protože jsem tu s ním už byla, ale stejně mi to znovu opakuje.

Myslím, že je prostě jen nervózní.

Taky jsem někdy nervózní. Třeba ve škole, když něčemu nerozumím nebo jsem se na něco nepřipravila. Takže poznám, když je někdo nervózní.

„Tati, ty máš strach?“

Usměje se a uhne očima. Jasně, bojí se. Jako já. Jenže víte co? Já už strach nemám.

Najednou to ze mě všechno spadlo. Stojím tady, rozhlížím se kolem sebe a na tváři se mi rodí úsměv.

Moje babička totiž vždycky říká, že všechno zlé je pro něco dobré. A já tomu začínám věřit.

S tátou si to spolu užijeme. Vím to.

„Líbí se ti tu?“ zeptá se a já za tou nevinnou otázkou slyším všechny jeho obavy. *Bude tu šťastná? Dokáže si zvyknout?*

Usmívám se na něj a vím, že šťastná jsem. Právě teď, tady, s ním.

Skočím na gauč, rozpřáhnu paže a nahlas křičím: „Joooooooo!“

Můj nový život právě začíná...

2. KAPITOLA

BOJ O HŘIŠTĚ

Tak jsem konečně tady. Stojím na hřišti a pozoruju těch pár dětí, co si tu hrají. Táta tu se mnou už párkrát byl, ale dneska jsem tu sama. Ještě tu nikoho neznám, ale ráda bych se s někým seznámila.

Jenže to nevypadá moc nadějně. Je tu nějaká maminka se dvěma malými dětmi, které si hrají na pís-kovišti a nevšímají si ostatních. Chlapeček je starší a pořád svou malou sestřičku komanduje, ale jí to asi nevádí, protože se směje a plácá lopatičkou do kyblíku. Jejich maminka je vždycky zkontroluje rychlým pohledem a pak oči zase zaboří do knížky, kterou drží v ruce.

Na prolézačkách visí kluk a jiný stojí opodál a počítá. Určitě se vsadili a soutěží, kdo z nich se na tyči udrží dýl. Sázím na toho, co tam visí zrovna

ted'. Protože ten, co stojí na zemi, tam dlouho nevydržel.

Pozoruju je už nějakou dobu, takže dokážu odhadnout, kdo z nich to nakonec vyhraje. A mám pravdu. Kluk seskočí na zem s vítězným úsměvem na tváři. Rozhlíží se kolem sebe, jestli jeho výkon někdo náležitě ocenil. Přistiženě ucuknu pohledem, protože nechci, aby věděl, že jsem na ně zírала.

Zamírím k trampolíně. Doted' se tam nějaké dvě malé holky snažily o salta, ale moc se jim to nedařilo. Konečně to vzdaly a sedly si do trávy. Jsou mladší než já a já si připadám najednou hrozně dospělá.

Skáču salta a přemety, až se tají dech. Alespoň předpokládám, že těm klukům, co na mě ted' od prolézaček koukají, se dech tají.

Kousek dál na lavičce sedí ještě nějaká jiná holka, která si doted' něco čmárala do sešitu. Koutkem oka zahlédnu, že se zvedá a jde blíž. Padám pozadu na záda a hned se zase vymrštím zpátky na nohy. Tenhle trik mě naučila moje nejlepší kamarádka Leontýnka.

Najednou se mi po ní hrozně zasteskne.

Bydlí v domě hned vedle našeho. Jenže tam já teď nejsem. Jsem tady a ona je najednou strašně daleko.

Oči mi zaplaví slzy a přemety mě přestanou bavit.

Ta holka dojde až ke mně.

„Jsi dobrá,“ prohlásí uznale. „Kde ses to naučila?“

Zatřepu hlavou, abych skryla slzy, a potěšeně se na ni usměju. „Doma skáču pořád,“ přiznám. Doma je vlastně u Leontýnky, ale nechci to teď nikomu vysvětlovat. Ti kluci totiž okouní opodál a poslouchají nás.

„To se naučíš raz dva,“ kasám se. Ve skutečnosti mi to nějakou dobu trvalo, ale to nikdo nemusí vědět.

Holka se nesměle pousměje. „Naučíš mě to?“ zeptá se s nadějí. Ve tváři má přesně ten výraz, který tam někdy mám i já. Když něco moc chcete a doufáte, že se vám to splní.

„Jasně,“ řeknu, pořád ještě s úsměvem na tváři.

V té chvíli jeden z těch kluků přistoupí blíž k nám. „Teď jdeme skákat my,“ prohlásí a loktem tu holku dost drsně odstrčí stranou. Ona se zapotácí, ale nic

nenamítá. Couvne, sklopí oči a je najednou docela smutná.

Já se tak snadno zastrašit nenechám.

„My tu byly dřív,“ namítnu rozzlobeně.

Kluk má drzé, zlé oči. Má rozčepýřené hnědé vlasy a na tváři pihy stejně jako já. Mám strach, ale nechci ustoupit. Rozhlédnu se, ale nikdo se nás nezastane. Ta cizí maminka si čte a zrovna teď vůbec nevnímá, co se kolem ní děje.

„Jdi pryč,“ řeknu s odvahou, kterou předstírám. A doufám, že prostě odejde.

Napřáhne paži a strčí do mě stejně, jako strčil do té holky. To mě naštvě. Taky do něj strčím.

Nevím, jestli jsem ho zaskočila nebo mě podcenil, ale ztratí rovnováhu a rozplácne se na zemi. Všichni ztichneme. Tohle jsem nechtěla a on to nejspíš vůbec nečekal. Výraz na jeho tváři je toho důkazem.

Ten druhý kluk se najednou rozesměje. Polekaně se po něm podívám, protože jsem na něj úplně zapomněla.

Pak se začne smát i ta holka a ze mě spadne část napětí. Na rty mi vklouzne nesmělý úsměv, když se

sehnu a napřáhnu dlaň, abych klukovi pomohla
vstát.

Mou pomoc nepřijme.

Vlastně jsem to ani nečekala. Kluci, no.

Vyskočí na nohy a utíká pryč. Dívám se za ním
a vím, že jsem si právě udělala nepřítele na život
a na smrt.

Tohle mi neodpustí.

Ta holka ke mně znovu přistoupí. „Já jsem Klára,“
představí se mi. Teď se začnu smát já, a ona nechá-
pe, co je na tom tak legračního.

„Já jsem taky Klára,“ podaří se mi říct mezi zá-
chvaty bláznivého smíchu.

Klára se trošku rozpačitě usmívá. „Vážně?“

Asi mi nevěří. „Víš co?“ navrhnu. „Říkej mi Zrzko.“

Právě jsem našla svou první kamarádku ve svém
novém domově.

3. KAPITOLA

MALÁ A VELKÁ

Ukáže se, že Klárka je o dva roky mladší než já. Myslela jsem si to, už když jsem ji předtím viděla sedět na lavičce, ale teprve když pak přišla ke mně, viděla jsem, že je vlastně docela malá.

„Kolik ti je let?“ zajímá mě, když se konečně přestanu smát.

„Osm,“ odpoví s mírným zamračením. Zřejmě se obává, že se s ní nebudu chtít bavit. Pro někoho by to problém byl, pro mě ale ne. Já jsem ráda, že mám konečně někoho, s kým si můžu hrát.

Má dlouhé blondaté vlasy, sahají jí skoro až k pasu, stejně jako mně. Oběma se nám vlasy po zádech vlní, jen ty moje jsou zrzavé. Oči má světlounce modré, jako nebe, když začíná svítat. Moc se mi líbí.

Moc toho nenapovídá, ale to mi nevadí. Já to zvládám za obě.

Potom ji učím ty nejjednodušší skoky na trampolíně, ale moc jí to nejde. Přesně toho jsem se bála. Ale nevzdává to a znovu zkouší skákat. Nakonec se jí podaří jedno nemotorné salto a na tváři se jí rozlije nádherný, šťastný úsměv. Mám radost a zatleskám.

„Vidíš, říkala jsem ti, že se to naučíš raz dva,“ volám vesele. No, raz dva to rozhodně nebylo, ale obě to přehlédneme. Pak si všimnu toho kluka, co předtím s kamarádem lezl na prolézačkách. Pořád tu okouní a pozoruje nás.

„Chceš si to taky zkusit?“ zeptám se nejistě. Netuším, jestli na mě není naštvanej. Zdá se, že není. Přiloudá se blíž, jako by ho všechno nudilo, a zvědavě upírá oči na malou Klárku, která se zrovna sbírá ze země.

Ustoupím stranou. „Dobře, teď ty,“ zavelím. Hm, to ještě nevíte. Ráda mám věci pod kontrolou. Někdo by možná řekl, že jsem panovačná, ale to nejsem. Jen jsem zvyklá, že je často po mém. Asi proto, že jsem jedináček. Nebo proto, že mám většínou ty nejlepší nápady.

No jo, já vím. Zní to trošku nafoukaně. Ale když má někdo lepší nápad než já, tak se s ním nehádám a ustoupím. Takže si nemyslím, že bych byla nafoukaná.

Kluk hupsne na trampolínu a začne předvádět krkolomné přemety. Jde mu to o moc líp než předtím malé Klárce. Zřejmě to nezkouší poprvé.

Potom sebou mrskne a já otevírám pusku dokořán, protože to vypadá docela děsivě. Když se řítí k zemi, zdá se mi, že se nemůže včas rozmotat a že si docela určitě natluče.

Ale nakonec se stihne přetočit a přistát na nohou, i když zavrávorá a rovnováhu vybalancuje jen stěží.

„Dobráááá,“ hlesnu. „Jsi lepší než já,“ musím přiznat, i když se mi to tedy přiznává vážně těžce.

Usměje se. „No, možná,“ připustí skromně. Teprve teď se na něj pořádně podívám. Má mírně vlnité tmavé vlasy. Ne úplně černé, ale skoro. Oči má kupodivu modré. Tmavě modré, jako bývá moře tam, kde je už vážně velká hloubka.

Je vyšší než já, ale ne o moc. Asi si uvědomí, že si ho prohlížím, protože přistoupí blíž a nesměle ke mně napřáhne dlaň.